

**ASTRID JOOSTEN (55) PRAAT MET WINSTON GERSCHTANOWITZ (37)
OVER DE DOOD VAN HAAR MAN**

‘met willem kon ik vliegen’

ASTRID top COS broek
JOSEPH bij DE BIJENKORF
laarsjes SAINT LAURENT bij
PAUL WARMER
WINSTON shirt FEDELI
schoenen SANTONI broek
allen bij PAUW MANNEN

‘Als mensen
een potje
van hun
relatie maken
denk ik:
hallo, loop
niet zo
te trutten.
Morgen
kan
het voorbij
zijn

ik

kijk naar je en denk: je zou zo een Italiaanse kunnen zijn.

Astrid: “Dat hoor het wel vaker, maar mijn stamboom is zo Hollands als maar kan. Het kan goed zijn dat een voorouder tijdens de Tachtigjarige Oorlog met een Spaanse soldaat in het hooi heeft liggen rollebollen, maar dat staat natuurlijk nergens geregistreerd.”

Winston: Wat voor een bloed denk je dat ik in me heb?

“Ik vind jou gewoon Nederlands. Nou ja, niet je naam natuurlijk.”

Ik stam af van Poolse Joden die rond 1920 naar Rotterdam kwamen. Ze wilden naar Amerika, maar het geld was op. Ze zijn aan het werk gegaan en nooit meer vertrokken.

“Dus je bent Joods?”

Nee, ik heb geen Joodse moeder.

“Wat is de meisjesnaam van je moeder?”

Henriette Pauw. Ze is bijna tien jaar geleden overleden.

“Ach, wat jong.”

Zij was jong en ik was jong, pas 27. Het is een groot gemis. Ze had eierstokkanker en is drie jaar ziek geweest.

“Mis je haar?”

Ik heb nog steeds ‘mama’ in mijn telefoon staan. Betaal na tien jaar nog steeds haar abonnement. Er gaat geen dag voorbij dat ik niet aan haar denk. Elk jaar gaan

ASTRID jurk ARMANI
pumps VERSACE
WINSTON broek
CARUSO schoenen
SANTONI overhemd allen
bij PAUW MANNEN

‘Dankzij Willem ben ik mezelf geworden. Dat neemt niemand meer van me af’

mijn vader en ik op haar verjaardag uit eten, 7 september. Ik heb geen broers of zussen, het is een moment van ons tweeën.

“Op 6 september vorig jaar is mijn Willem overleden.”

Ze zeggen weleens dat het een jaar kost om weer verder te kunnen met je leven. Herken je dat?

“Dat zegt iedereen tegen me, maar ik weet het niet. Je hoopt dat het waar is, maar 6 september was zijn sterfdag en 7 september was helaas niet anders dan de dag daarvoor.”

Ik heb het idee dat jij vrij snel je werk weer hebt opgepakt. Heel dapper.

“Dat is niet dapper, dat is zelfbehoud. Drie weken na de begrafenis dacht ik: ik stap gewoon weer in de auto en ga naar de Vara. Dat geeft structuur in mijn leven en ik heb bovendien heel leuk werk met lieve collega's. Dat gaat me erdoorheen trekken.”

Hoe was die eerste dag?

“Ik ging naar een redactievergadering van *Kanniewaarzijn*.”

Viel er een ongemakkelijke stilte toen je binnenkwam?

“Normaal is het hoi hoi en je gooit je jas over de kapstok. Nu viel het stil. Iedereen was op de begrafenis geweest. De een na de ander stond op om mij te omhelzen. Meteen tranen, natuurlijk. We hebben een uurtje gehuild en gepraat en nog meer gehuild. Toen zei ik: ‘Laten we gaan vergaderen. Wellicht dat ik af en toe emotioneel word, maar jullie helpen mij het beste als we gewoon aan het werk gaan.’ De volgende dag ben ik bij het team van *Twee voor Twaalf* langsgeslagen en daar gebeurde precies hetzelfde. Ik heb alleen de Vara-kantine een tijdje gemeden, want dat zijn driehonderd man die naar je staren. ‘Kijk, daar heb je haar.’ Dat vond ik nog te moeilijk.”

En hoe was het om de eerste keer weer ‘Kanniewaarzijn’ op te nemen? In dat programma wordt veel gelachen, dat lijkt me gek als je zo verdrietig bent.

“Dat lachen met collega's is prettig. Maar de eerste keer dat ik opkwam in de studio, kreeg ik een ongelooflijk lang en beladen applaus. Dat trok ik eigenlijk niet; ik durfde niemand aan te kijken en hield me maar net staande.”

Moest je huilen?

“Nee, dat doe ik achteraf in de kleedkamer. En toen ik thuiskwam voelde ik me katterig en stortte ik volledig in. Alleen thuiskomen is het allerergste. Dan is hij er niet. Tegenwoordig raak ik er een beetje aan gewend.”

Echt? Heb je niet elke dag als je thuiskomt zoiets van ...

“... godverdomme, hij is er niet? Absoluut.”

Ik voel een vreemde jaloezie als ik mijn schoonmoeder met mijn kinderen zie. Bijna woede. Omdat mijn moeder dat niet meemaakt.

“Dat begrijp ik heel goed. Ik ben nooit jaloers, maar als mensen een potje van hun relatie maken, denk ik: hallo, maak er wat van en loop niet zo te trutten. Morgen bestaat misschien niet. Dat zou ik willen uitschreeuwen. *Niemand weet hoe laat het is*, zingt Youp van 't Hek. *Lief, hou me vast want nu ben ik nog bij je*. Willem en ik hebben alles uit het leven gehaald wat erin zat.”

Dat deed je niet voor je hem kende?

“Toen wilde ik het wel, maar was ik nog zoekende. Met Willem kon ik vliegen. Wij waren elkaars grote liefde. Daar hebben we zo mee geboft. Ik ben me ervan bewust dat heel veel mensen hun grote liefde niet vinden. Dan hebben ze zomaar een partner gekozen of blijven ze in een matig huwelijk hangen. Ik heb zelf ook zo'n huwelijk gehad, daarom ken ik het verschil. Op Willems sterfbed hebben we kunnen zeggen: jij bent het beste wat mij ooit is overkomen.”

Hoe hebben jullie elkaar leren kennen?

“Ik kende hem al een jaar of acht voordat we twintig jaar geleden een relatie kregen. Hij was bandleider bij Karin Bloemen, een van mijn beste vriendinnen. Ik ben verliefd op hem geworden omdat hij zo mooi piano speelde. Daar heeft hij me altijd mee ontroerd. Of het nou thuis achter de vleugel was, in zijn studio of in Carré, er kwam altijd een moment dat er een traan over mijn gezicht liep. Hij heeft mij met zijn pianospel versierd.”

Vertel eens over hem.

“Hij was heel scherp, analytisch, een prater, een onafhankelijke denker, warm, een sterke man. Zo'n sterke man heb ik nodig. Jij en ik

‘Ik ben jaloers als ik mijn schoonmoeder met mijn kinderen zie. Omdat mijn moeder dat niet meemaakt’

werken in een ijdele wereld waarin je wordt overladen met complimenten. Het is heel goed als je thuis iemand hebt die zegt: ‘Joosten, doe even normaal.’ Willem heeft mij beter gemaakt, aangescherpt. Hij was mijn klankbord en ik het zijne. Hij wilde het leven mooier maken, voor zichzelf en voor de ander. Als de zon scheen, stond er een picknickmand klaar als ik van mijn werk kwam en gingen we met het sloepje door Amsterdam varen. Hij versierde de boel en wilde het leven voor iedereen leuker maken. Puur en onbaatzuchtig. Dankzij Willem ben ik mezelf geworden. Dat neemt niemand meer van me af. Op zijn sterfbed oogste hij wat hij had gezaaid. Er kwamen zo veel mensen langs met wie hij intense gesprekken voerde. En hij kreeg de liefste brieven en mails. Daar heeft hij erg van genoten.”

Vertel eens over zijn laatste maanden.

“Vorig jaar 17 juli zijn we verhuisd naar een geweldig penthouse; we konden over heel Amsterdam heen kijken. Ons absolute droomhuis. Tien dagen later kreeg hij de diagnose: alveeskliekkanker. Er was niets meer aan te doen. Een doodvonnis.”

Wat betekent dat, een doodvonnis?

“Dat betekent dat niets meer zeker is. Dat alles waarvan je droomde vervalt. Het slaat de bodem onder je bestaan weg. We waren volkomen in paniek. We wisten ook niet hoe lang hij nog had. We dachten drie tot zes maanden, maar dat bleken uiteindelijk slechts zes weken te zijn. Er stonden in het hele huis nog verhuisdozen; we kregen geen doos meer uitgepakt. Zijn zoon is samen met zijn vriendin uit Engeland gekomen en toen hebben we dat met z'n vieren gedaan. We gingen nog op vakantie naar Frankrijk; maar na zes dagen werd hij zo ziek dat we terug moesten naar Nederland. In het ziekenhuis konden ze niets meer voor hem doen. Hij werd naar huis gestuurd om te sterven. We zaten in een rollercoaster van emoties. Hobbelden

achter de feiten aan. Kregen slecht nieuws op slecht nieuws op slecht nieuws, terwijl we het eerste nieuws nog niet hadden verwerkt. Ik was er totaal niet klaar voor om mijn liefde te verliezen en Willem was totaal niet klaar om te sterven. En toch kreeg hij het voor elkaar om op een mooie manier afscheid te nemen. Ik heb van hem geleerd hoe je dood moet gaan. Doordat hij genoot van alle mooie afscheidsgesprekken, werd ik ook rustiger. We werden omringd door een hechte, warme vriendengroep. De één kwam koken, de ander deed de was, ik hoefde geen boterham te smeren.”

Hoe beleefden jullie de laatste week?

“Dat gaat eigenlijk vanzelf. Je wordt geleefd door de ziekte. Hij werd elke dag zwakker. ‘s Nachts lag ik naast een doodzieke man.”

Wat zeg je tegen elkaar?

“Heel veel. We zijn gaan terugblikken. Vertelden wat we voor elkaar betekend hebben. We spraken ook over praktische zaken als een testament. Willem wilde het allemaal goed regelen. Hij heeft iedereen instructies gegeven waar ze mij mee moesten helpen na zijn dood. Hij vond het moeilijk mij achter te laten, was heel bezorgd. Hij wilde me nog een heel mooi cadeau geven, maar kon natuurlijk niet meer naar de juwelier. Hij heeft mijn beste vriendin gebeld en zij is op zoek gegaan naar een hart. *Forever in my heart*. Tot vandaag heb ik het nooit afgedaan, maar het moest nu heel even bij de fotoshoot. Ik heb het daarna weer snel omgedaan. De dag na zijn dood werd er een enorme bos rode rozen bezorgd. Op het kaartje stond: ‘Voor altijd in mijn hart, Willem.’ Hij had zijn zoon gevraagd dat de dag na zijn overlijden te regelen. Ongelooflijk, dat hij na zijn dood nog een teken van liefde wilde geven.”

Dat is het meest romantische wat ik ooit heb geboord. Ik kan erom huilen.

“Ja, dat was mijn man. Maar weet je, ik ben zelf het huilen zat. Verdriet is voornamelijk zelfmedelijden en dat haat ik. Als ik heel eerlijk ben, huil ik vooral om mezelf. Omdat ik mijn liefde kwijt ben. Dan herpak ik mezelf. Een paar dagen voor zijn dood zei Willem: ‘Ik ga iets zeggen wat je niet leuk vindt, maar ik doe het toch: ik wil heel graag dat jij weer gelukkig wordt. Als er een nieuwe meneer voorbijkomt, moet je daar absoluut voor gaan.’ Daar had hij dus ook nog over nagedacht.”

Hoe waren zijn laatste uren?

trui LORO PIANA bij
PAUW MANNEN

‘Als ik
eerlijk
ben,
huil ik
vooral om
mezelf.
Omdat
ik mijn
grote
hefde
kwijt ben’

jurk DIANE VON
FURSTENBERG bij DE
BIJENKORF

ASTRID jurk

VERONIQUE LEROY
bij VAN RAVENSTEIN

schoenen SAINT
LAURENT bij PAUL
WARMER

WINSTON pak LA VERA
SARTORIA NAPOLETANA
schoenen SANTONI
overhemd allen bij PAUW
MANNEN

‘Hij zei: als er een nieuwe meneer voorbijkomt, moet je daar absoluut voor gaan’

“Hij had gekozen voor euthanasie, dus we wisten dat hij die avond om acht uur zou sterven. De laatste dag heb ik alleen maar naast hem in bed gelegen. Hij was zo verzwakt dat hij veel sliep. Dan lig je panisch op de wekker te kijken: hoelang hebben we nog? ’s Middags zei ik: ‘Er zijn nog een paar dingen die ik wil zeggen, want als vanavond de dokter komt, wil ik niet emotioneel zijn om het jou niet moeilijker te maken.’ Ik heb hem verteld hoeveel hij voor mij heeft betekend. Die avond heb ik al mijn kracht gebruikt om sterk te zijn. Zonder te huilen heb ik zijn hand vastgehouden zodat hij rustig kon gaan.”

Ik heb begrepen dat bij de begrafenis zijn leven is gevierd.

“Ja, wij hadden afgesproken dat we onze dood net zo zouden vieren als we geleefd hebben. Ik heb de Melkweg afgehuurd. Er waren sprekers, er was muziek, er vloeide drank. De volgende dag hebben we met een klein gezelschap de kist begraven op Zorgvlied en daarna zijn we naar een restaurant gegaan.”

Zorgvlied, daar ligt mijn moeder ook begraven. Denk je dat jullie elkaar weer ontmoeten in het hiernamaals?

“Daar geloof ik niet in. Je moet het hier doen. Het hoofdstuk Willem heeft twintig jaar mogen duren en het is voorbij. Er komt nu weer een nieuw leven. In het begin, toen hij net de diagnose had gekregen, hoopte ik dat ik ook ziek zou worden, zodat we samen konden gaan. Maar dat gevoel verdwijnt. Ik krijg weer levenslust, ik heb plannen, ik heb er zin in.”

Je bent weer gelukkig?

“Dat niet. Ik doe mijn best, maar ik mis hem nog te veel. Ik verlang ernaar om me weer normaal te voelen. Ik ben ook niet iemand om alleen te zijn, nooit geweest.”

En als er een nieuwe man in je leven komt?

“Dan zal het onvergelijkbaar zijn, maar dat is niet erg. Ik ben iemand die vol gaat voor de liefde. Een weduwe vertelde me dat ze niet nog een keer door die hel wil gaan, dat ze zich nooit meer wilde geven. Ik wil ook niet meer door die hel, maar toch zou ik het niet uit de weg gaan. Als ik dat zou doen, maak ik ook iets heel moois niet meer mee. Zo zit ik niet in elkaar.”

Kun je je voorstellen dat je weer op zoek gaat?

“Jawel hoor. Ik heb twintig jaar uitgestraald dat ik *nicht zu haben* ben, dus ik zal wel een knop moeten omzetten. Ik beseft dat een

man een drempel over moet als hij me wil benaderen, maar als hij dat durft, is hij meteen uit het juiste hout gesneden.”

Die man is een lucky bastard.

“Is jouw vader weer gelukkig geworden na de dood van zijn vrouw?”
Hij heeft een heel leuke vrouw ontmoet. De eerste kerst met haar erbij was moeilijk. Ik was nog zo verdrietig. Dacht: wat doe jij hier aan de kersttafel. Maar ik wist ook dat ik die angel eruit moest halen. Ik heb het woord genomen en gezegd: ‘Ik ben dolgelukkig dat mijn vader iemand gevonden heeft zoals jij, maar ik ben ook intens verdrietig dat mijn moeder er niet bij is en met die emotie moet ik dealen. Verder waardeer ik het dat je er bent, voel je welkom.’

“Wat goed. Het is belangrijk dat je je verdriet snapt en het benoemt.”
Waar proosten we op?

“Op een nieuw leven.” ●

WINSTON RONALD GERSCHTANOWITZ Amsterdam, 2 oktober 1976 SPEELDE Harm van Cloppenburg in *Goudkust* PRESENTEERDE *Wannahaves, In de huid van, The Voice of Holland, Let's Get Married* IS hoofdpresentator van *RTL Boulevard* en commercieel directeur van Talpa GETROUWD met Renate Verbaan VADER van Julian (5) en Benjamin (3).
ASTRID MARIA BERNADETTE JOOSTEN Beverwijk, 22 maart 1958 PRESENTEERDE *Jongbloed en Joosten, De show van je leven, Oog in Oog, Dat zoeken we op!, Zestien miljoen rechters, Het Hof van Joosten, Alles draait om geld* NU TE ZIEN in *Twee voor Twaaf, Kanniewaarzijn* AMBASSADEUR van het Nationaal Epilepsie Fonds IS vinoloog SCHREEF samen met Thérèse Boer twee wijnboeken ASTRID EN THÉRÈSE runnen wijnwebshop astridentherese.nl WAS twintig jaar samen met toetsenist en componist Willem Ennes, die 6 september 2012 overleed.